

סיפור זה משמש מקור השראה למשנה במסכת מידות, המספרת על עונשו של מי שנתעצל בשמירת המקדש:

אִישׁ הָרַ הַבַּיִת הָיָה מְחַזֵּר עַל כָּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר, וְאַבּוּקוֹת דּוֹלְקִין לְפָנָיו, וְכָל מִשְׁמֵר שְׁאַיְנו עוֹמֵד, אֹמֵר לוֹ אִישׁ הָרַ הַבַּיִת, שְׁלוֹם עָלֶיךָ. נֶכֶד שֶׁהוּא יֵשֵׁן, חוֹבְטוֹ בְּמַקְלוֹ. וְרִשּׁוֹת הָיָה לוֹ לְשֵׁרוֹף אֶת קְסוּתוֹ. וְהֵם אֹמְרִים מֵה קוֹל בְּעִזְזָה, קוֹל בֶּן לְוִי לּוֹקֵה וּבְגָדָיו נִשְׂרָפִין, שִׁישָׁן לוֹ עַל מִשְׁמֵרוֹ.

מידות א, ב

מנהגו של איש הר הבית מזכיר את השומרים הסובבים משיר השירים – הוא סובב ומחזר על המשמרות המוקדשות על המקדש ומשגיח שימלאו את תפקידם. עונשו של שומר שנמצא ישן על משמרתו מזכיר את עונשה של הרעיה שנתעצלה וישנה – את השומר היו מכים ואת בגדו שורפים וגם את הרעיה היכו השומרים ונשאו את בגדה מעליה. אף מסכת תמיד, במסגרת זיקתה לשיר השירים, מזכירה את השומרים הסובבים בעיר – לאחר בחירת תורם הדשן הכהנים סובבים לאורך חומות המקדש:

נָטַל אֶת הַמִּפְתָּח וּפְתַח אֶת הַפֶּשֶׁשׁ, וְנִכְנַס מִבַּיִת הַמּוֹקֵד לְעִזְרָה, וְנִכְנַסוּ אַחֲרָיו וְשָׁתִי אַבּוּקוֹת שֶׁל אֹר בְּיָדָם. וְנִחְלְקוּ לְשָׁתִי כְּתוֹת, אֱלוֹ הוֹלְכִים בְּאַבְסִדְרָא דְרִיךְ הַמְזֻרָח, וְאֱלוֹ הוֹלְכִים בְּאַבְסִדְרָא דְרִיךְ הַמְעַרְב. הָיָה בּוֹדְקִין וְהוֹלְכִין עַד שֶׁמִּגִּיעִין לְמִקוֹם בַּיִת עוֹשֵׂי חֲבָתִים. הִגִּיעוּ אֵלָיו וְאֵלָיו, אָמְרוּ שְׁלוֹם, הַכֹּל שְׁלוֹם. הִעֲמִידוּ עוֹשֵׂי חֲבָתִים לְעִשׂוֹת חֲבָתִים.

תמיד א, ג

קבוצה אחת של הכהנים פנתה לימין ואחרת לשמאל. יחידו השלימו הכהנים הקפה אחת של ההיכל מבחוץ כשהם "בודקין הולכין", בדומה לשומרי החומות שמצאו את הרעיה המבקשת את דודה. וכמו בסיפור הדפיקה על הדלת גם כאן ישנה דפיקה, אך שלא כמו השומרים בשיר השירים שבתום הבדיקה היכו את הרעיה, כאן הבדיקה מסתיימת באמירה "שלום, הכל שלום".

¹ בבבלי, יומא כ ע"ב מופיעה מחלוקת אם 'הגבר' כאן במובן איש או תרנגול.
² הפעם היחידה שהמילה 'דופק' מופיעה בתנ"ך היא בפסוק בשיר השירים, והפעם היחידה שהיא מופיעה במשנה במשמעות דומה היא במשנתנו. בשתי ההופעות האחרות של המילה 'דופק' במשנה (נזיר ז, ג ואהלות ב, ד) היא אינה מציינת פועל כבשיר השירים, אלא שם עצם, אכן שגולל הקבר נשען עליה.